

[Hans Nielsen.]

dem. Man har ved tidligere Behandlinger jamret saa stærkt over de haarde Fremgangsmaader, som Arbejderne anvendte overfor Skruebrækkere og lignende Individer, men hvorledes optræder det ærede Medlem Hr. Pinstrup Kaldsfæller, de store Bønder? Ved et Møde i Hallund i Jylland, hvor en Mand, der hed Axel Sørensen stod og talte for en Forsamling af fattige Daglejere og Tjenestekarle, kom der nogle Gaardmænd til. De opførte sig paa en højst udfordrende og forkastelig Maade. En af disse Gaardmænd, der var saa opbidset ved, hvad han havde læst i „Aalborg Amtstidende“ og lignende Blade, slyngede flere store Sten efter Axel Sørensen, og det staaer i denne Beretning, at det var som et Under, at det lykkedes ham at slippe helskindet bort fra de rasende Angribere. Det er ogsaa en Maade at anvende at kaste Sten efter en skikkelig Mand, der ikke gør andet end kommer og taler med nogle fattige Mennesker paa Stedet.

Ved et Møde i Vester Brønderslev — det er ogsaa et Sted, hvor „Aalborg Amtstidende“s Aand naar hen —, gik det til paa samme Maade eller endnu værre. Man slog paa Vinduer og Døre, saa der ikke kunde høres Ørenlyd, man spærrede Døren, saa at de forsamlede Smaafolk ikke kunde komme ud, man overfaldt Taleren og tildelede ham flere Slag i Hovedet, spændte Ben for ham, slog ham, saa han mistede to Fortænder og hans Næse sprang op at bløde. Det er den Slags Kultur, som de ærede Medlemmer ellers altid har saa travlt med at paastaa skal findes hos Arbejderne. Den kan altsaa ogsaa findes andetsteds. I Lomborg var der et Møde, en lille Forsamling af Arbejdere og Tjenestefolk, og der mødte Gaardmændene ogsaa op og molesterede Forsamlingshuset, afbrød Lysledningerne, saaledes at Forsamlingen maatte tænde Stearinlys for at kunne fortsætte Forhandlingen. Og da Deltagerne gik, blev de overfaldet med de raaeste Skældsord.

Jeg tror nok, at naar vi for Fremtiden taler om Forfølgelser og korsere os over det, der præsteres af Arbejderne, skal man huske paa, at man selv bor i et Glashus. Det er godt at have alle de Oplysninger, der er kommet frem her. Efter min Mening er det vel nok den mest raa Forfølgelse, der kan

finde Sted. Jeg tænker ikke saa meget paa, at man kaster med Sten og slaar en Mands Næse til Blods, Herregud, det er saadant noget, man aldrig i Verden kan væрге sig imod. Nej, det er den principmæssige Gang paa Gang gentagne Forfølgelse af en Mand, fordi han er Medlem af Landarbejderforbundet, saa skal han ikke have noget Arbejde, saa skal han jages ud af sit Hjem, ud af Kommunen. Det er den haardeste Forfølgelse, der i det hele kan præsteres. Saa vidt jeg erindrer, slog Venstres Hovedorgan under Redaktør I. A. Hansens Ledelse en Gang under Verdenskrigen fast, at Sult og Død og Brand er Krigens evige Love. Sult ligestilles med Død og Brand som Krigens evige Love. Men overfor dem, der er de økonomisk svageste, Daglejere og Tjenestefolk, benytter man altsaa her Sulten, dette Krigens evige Vaaben, uden Skaansel. Og hvis det endda saa kun ramte de vedkommende Mænd — Mænd er Mænd, og Mænd er i Krig, og det kan gaa mere eller mindre haardt til, naar man er i Krig. Men bag disse Mænd, som man nægter Arbejde, bag disse Mænd, som man jager af Husene og ud af Kommunerne, der sidder Kvinder og ganske uskyldige Børn, der ikke har nogen som helst Lod eller Del i den Krig, som raser mellem Underklassen og Overklassen her i Landet og mellem — jeg tror, det er saa i de allerfleste Tilfælde — Venstres Anskuelse og de socialistiske Anskuelse. Den er de ganske uskyldige i. Men man tager ikke noget Hensyn til, om disse Børn sulter og fryser, om de har et Hjem, eller de ikke har et Hjem. Man siger: Herut med ham, han er Socialist — ja det ved man ikke engang —, han er Medlem af en Fagforening. Det er tilstrækkeligt til, at man etablerer den mest haardhjertede og grusomme Forfølgelse.

Men tror man nu, at dette straffes efter det Lovforslag, som Regeringen her har forelagt? Nej, og jeg forlanger heller ikke Lovbestemmelser, hvorefter det skal straffes, for vi vil aldrig faa nogen straffet alligevel, selv om man vedtog saadanne Lovbestemmelser, thi de rige, de velhavende, de, der sidder øverst i Samfundet, vil altid have Udveje til at slippe ud over en hvilken som helst Anklage i saa Henseende. Hvem kan se paa en Proprietær eller en stor Gaardmand, af hvilken Grund han ikke vil give den eller den Mand Arbejde?